

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXXII., číslo 3.

březen 2026

Obsah: Thákur, Nakupily se mraky, TB Mystika mládí, Kdo potěší Ježíše, Strýček Sam, K.Křepelka Konce není..., TB Obnoviteli apoštolské evangelizace, Vzkříšení Lazara, sv.Kateřina, Mystika stáří, Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika KuželyOP mučedníka z Osvětimi

NAKUPILY SE MRAKY

MRAK ZA MRAKEM NAKUPIL SE,
TEMNOTA SE ŠEŘÍ —
COŽ MĚ NECHÁŠ SAMOTNÉHO
ČEKAT U SVÝCH DVEŘÍ?
PO CELÝ DEN V PILNÉ PRÁCI
MOJE JÁ SE V DAVU ZTRÁCÍ,
TEĎ VŠAK JENOM V TEBE DOUFÁ,
JENOM V TEBE VĚŘÍ.
COŽ MĚ NECHÁŠ SAMOTNÉHO
ČEKAT U SVÝCH DVEŘÍ?
KDYBYS POHRDL MNOU, PANE,
NEUKÁZAL SE MI,
JAK BYCH MOHL BEZ TEBE ŽÍT
TU NA SMUTNÉ ZEMI?
BEZ KLIDU A BEZE SPÁNKU
BLOUDÍ DUCH MŮJ V NOČNÍM VÁNKU
JEN SE DÍVÁM, STÁLE DÍVÁM,
ZRÁK MŮJ DÁLKY MĚŘÍ...
COŽ MĚ NECHÁŠ SAMOTNÉHO
ČEKAT U SVÝCH DVEŘÍ?

Rabindranáth Thákur přel.V.Lesný

MYSTIKA VĚČNÉHO MLÁDÍ

Ježíš přichází kvůli našim hříchům, aby za ně zaplatil, a nás aby vytrhl z nedůstojného postavení dlužníků, a dal nám sílu přemáhat náklonnost k hříchu a také příznivě nad ní zvítězit.

Také v tomto boji proti hříchu je nám Ježíš vůdcem. Díky Ježíši Kristu je navždy přemožena nutnost podléhání hříchu. Po Kristu už máme dost sil, abychom mohli přemáhat náchylnost k hříchu a zvítězit nad ní. Jeho Vtělení je **první prostředek** našeho očištění. Bůh nás mohl sice očistit zázrakem, ale Bůh spíše užívá prostředků a způsobů přiměřených svým plánům. Bůh chtěl lidskou přirozenost porušenou a odcizenou sobě samé vrátit sobě. Bůh chtěl lidskou přirozenost očistit zase lidskou přirozeností, Ježíšovou přirozeností. Za druhé Bůh v nás nechce nic způsobit tak, že by to bylo v nás něčím cizím, nýbrž si vždycky volí tvory za spolupracovníky svých záměrů. Naše vykoupení se nám má dostat naší součinností, aby bylo opravdu, životně a bytostně naše. V tom je velká Boží láska, že nám samým chce dát účast na našem vlastním vykoupení, abychom na vlastní spáse mohli spolupracovat. tak nás Bůh zapojil do jednoho ze svých nejvznešenějších činů.

Ježíš Kristus nás vykoupil z hříchu tím, že vzal hřích na sebe. Sám se sice nedopustil hříchu, ani na sebe nevezal ony mravní nedostatky, které se vlečou jako stín za hříchem. Tím větší je Jeho Láska, že vzal na sebe odpovědnost za hříchy, totiž tresty. Vzal na sebe úkol zaplacení našich dluhů vůči Bohu. V nejvyšší poslušnosti vzal na sebe odpovědnost za první neposlušnost lidí. Podal poslušnost Bohočlověka v nejvyšším myslitelném ponížení, On, jemuž odedávna patří nejvyšší myslitelná sláva. Ježíšovo utrpení zahrnuje veškeré utrpení světa. Chudoba, hlad, únava, vyčerpání, neuznání, opovržení, námaha, žízeň, rány tělesné, zapření, zrazení, vyvržení z národa, obvinění z nejstrašnějšího zločinu, z rouhání, z nenávisti a z ohrožení vlastního lidu, bolesti na těle i na duši i na cti, až k ztrátě života, to vše podává Kristus jako dílo vykoupení za náš nový život, abychom se mohli znovu stát Božími dětmi. Dokonce i svou duši nechal vydat strašným mukám opuštěnosti od Boha i od lidí. Boží hněv nebude usmířen, dokud On nezmizí z povrchu zemského. Ačkoli vstal z mrtvých, nikdy od věčnosti nepřestane být pravdou, že Vtělené SLOVO bylo kvůli nám mrtvé. Jeho bolest a Jeho rány jsou výkupným prostředkem jeho lásky. Tak bylo hlavním posláním Vtěleného Ježíše vést vítězný boj proti hříchu. Když se pro nás vtělil a spojil nás se sebou, se svým tajemným Tělem, nemůže být ani jiného smyslu našeho vlastního života, nás - článků tajemného Těla, než boj proti hříchu.

Tak se náš život znovu stává smysluplným bojem. Jestliže si povzdechl JOB, že bojem je lidský život, tedy dnes to platí docela smysluplně. Protože nejde jen o lidský boj o lidský život, ale také o život Boží, o duchovní život. V člověku je totiž hřích a kořen hříchu. ALE kdo chce být spojen s Kristem, nemůže přijmout

Krista do nitra, které by chtělo podléhat a otevírat se hříchu. Tak nezbyvá křesťanu, novému stvoření, v němž přebývá a žije Kristus, než aby statečně a vytrvale bojoval proti hříchu. BUĎ milost a Boží láska v duši, ANEBO hřích a jeho hořký plod smrti. Naše přirozené "já" je porušené prvotním hříchem. není zkažené, takže by nebylo schopno dobra, ani není tak zkažené, že by je ani Bůh nemohl vyléčit.

Máme-li se však uzdravit a přijmout Ježíšův nový život, tedy obnovené "já", je nutné přemáhat ono staré "já" hříchu, "já" viny, "já" podléhající porušenosti, "já" pýchy, která odmítá sloužit. PROTO křesťanství vyžaduje sebezápor, boj proti sobě, proti nezdravému nižšímu "já", aby Ježíšovo "Já" Boží mohlo v nás růst. To však je pouze **jedna část Ježíšova boje. Zapři sám sebe, ale pak přijď a následuj mne.**

Všechny hříchy světa, kdyby ses dopustil nevím čeho všeho, kdyby ses sám za sebe styděl a chtěl si naplivat do tváře, to všechno nemůže zabránit, abys přestal být JEHO do poslední chvíle, dokud se vědomě neodloučíš celou věčností od Něho. NAOPAK, Ježíš Kristus je svou podstatou vykupitel. Proto žádný hřích, ani ten nejstrašnější nemůže tě od něho úplně odvrátit, jestliže ty se odvrátíš od hříchu. V tom musíš nejprve následovat Pána Ježíše. také v tom si musíš nejprve uvědomit Jeho činnost a Jeho působení, že přišel kvůli tobě, že přišel kvůli tvým hříchům, aby vyrovnal dluh za tebe jako všechny, že přinesl zadostiučinění. Proto se nemusíš a nesmíš ničeho bát a strachovat. Právě naše hříchy nás mohou připoutat k Němu. V tom se jeví Jeho všemohoucnost a všeobjímavost Jeho Lásky a Jeho oběti, že také my, ubozí hříšníci, se k Němu smíme přivínout, neboť ani na nás nezapomíná, takže i my máme podíl na Jeho ovoci. Právě nám říká: *Pojďte ke mně, kdo žízníte, přijďte ke mně a pijte...*

Také naše viny nás jen pevněji připoutají k Němu, protože si uvědomíme, že zvláště pro ně Ježíš trpěl, že jsme byli tedy obzvláště Jím milováni. Vedle toho nás naše provinění učí tím větší důvěře k Němu jako i větší nedůvěře k své vlastní slabosti. Uvědomíme si, jak Ho musíme následovat v pokoře a v důvěře v nebeského Otce.

Jakou pokoru a obezřetnost dal Petrovi jeho hřích! Oč pevněji se pak přimknul už ne k síle svých vlastních paží, ale k Ježíšově síle! Jak se potom snažil vynahradiť Pánu svou věrností a horlivostí poblouznění jedné slabé chvíle.

Bůh používá všeho, i hříchu, aby vytvářel své vyvolené, což falešně kopíruje ďábel čili temná inteligence z vesmíru, aby zase zneužíval i ctností, dokonalosti a dobrých skutků těch, které chce zmást, aby je uvrhl do tím větší propasti bídy, když se mu podaří naočkovat jim pýchu.

Bůh nás chce vytáhnout z našich vin a slabostí, ale nespasí nás bez nás, nýbrž jen skrze nás. My máme spolupůsobit, máme jednat, máme užívat síly vykoupení a síly zásluh pro to, abychom mohli jednat v síle, ve světle a ve smyslu svého vykoupení. Jako sloužilo v Kristu jeho člověčenství, jeho lidská

přirozenost za prostředek jeho Vykoupení, za prostředek nedozírné hodnoty a důstojnosti Osoby Božské, podobně má zase naše člověčenství sloužit Božím plánům Božského posvěcení naší duše. Máme pracovat ve své přirozenosti. Svou lidskou přirozeností máme přijmout Boží život a Boží povýšení nadpřirozenou milostí.

První podmínkou je vložit se do Jeho rukou, žít v Jeho dlani. Kristus zaplatil v lidské přirozenosti za naše hříchy, protože toto člověčenství bylo spojeno s jeho božstvím, s jeho božskou Osobou. Abychom se my mohli odtrhnout od hříchu, musíme se rovněž co nejvíce a co nejtěsněji spojovat s Bohem. Máme k tomu tolik prostředků: modlitba, svátosti, láska a konečně vlastní prostředek Eucharistie. Teprve když Bůh zaplaví naše nitro, teprve tehdy zmizí v nás hřích. Ovšem v tomto spojení na prvním místě bude boj o větší místo Boha v nás, boj o to, aby naše porušené "já" nikoli Boží, ustoupilo novému "já", Božímu, naplněnému Bohem. PROTO je třeba toho, čemu se říká umrtvování, sebezáporu, tj. odstraňování staré úchylnosti, pýchy a sobectví, které by sledovalo jen sebe a třeba i proti Bohu.

TEDY: boj a zápas. To je **první podmínka** našeho přivtělení ke Kristu. JAKO Kristus miloval hříšníky, TAK nenáviděl hřích. Byl velkým bojovníkem proti hříchu. Tento boj musí být vytrvalý, aby nás dovedl až k úplnému přehodnocení a převrácení všech hodnot, obrácení přiček na žebříčku hodnocení a všeho dosavadního oceňování. Být křesťanem znamená obrátit se opravdu proti sobě, proti nižší stránce našeho "já", proti "já" v zajetí poruch, které by odmítalo sloužit a chtělo by si dělat to, co jemu líbí, nevázaně a nespoutaně v každém ohledu, které by odmítalo cokoli obětovat, které by se zdráhalo zápasit tam, kde by se člověk měl vzdát kus sebe, totiž své naprázdno rozběhlé chtivosti, své pýchy, své domnělé velikosti a zdánlivé svrchovanosti. To je ono velké heslo sv. Ignáce, které on připomíná ve svých Exerciích, totiž podnikat něco proti tomu výhradně přirozenému, protože porušenému v nás.

Nejde o útek před sebou, útek před svou svobodou, odhazování svobody kvůli strašné odpovědnosti. To by nestačilo. Je třeba skutečně pozitivně ovládat to, co by chtělo z nás učinit výhradního Pána sebe i světa. Pán Ježíš vedl tento zápas až k vlastní smrti. PROTO nemůžeme ani my být změkčilí a choulostiví a spokojovat se se slabým odporem anebo dát se v zápase unavit.

Proto jsme svátostí biřmování označeni Kristovým znamením, abychom byli Božími bojovníky. Pán Ježíš je především velký bojovník proti hříchu. Potíral hřích, kdekoli se vyskytl. Ačkoliv byl samotné milosrdenství, přesto se nikdy nesmířil s hříchem. Kdykoli odpouštěl, nikdy neopomenul připomenout: Už víc nehřeš! Miloval hříšníky, ale odmítal jejich hříchy. Chtěl je osvobodit právě od hříchu a dát jim svůj nejcennější dar: nový život, život Boží lásky, život přátelství s Bohem, ale ne život zvrácený ke hříchu.

Jako články přivtělené k Ježíši Kristu se nesmíme ani my zbaběle smířovat s vinou. Nesmíme házet flintu do žita a říkat, že se nedá nic dělat. Zkousím to už

dlouho a pořád upadám do stejného hříchu, takže se nedá nic dělat. Nemůžeme připouštět slova, že je to asi lidské, být slabý, upadat do hříchu, že je to asi přirozené hřešit. Vždyť ty jsi povolán, abys žil nejen přirozeně, zejména když tvá přirozenost je porušena. Ty jsi povolán žít přece novým životem. PROTO se musíš zařídit podle tohoto nového života, podle života, který ti KRISTUS přinesl . Třebaže tento nový život znamená udělení nového života, neznamená že tím už bylo všechno vykonáno. Zárodky viny v náklonnosti, jizvy viny v žádostivosti, nevědomosti a ochablosti vůle zůstávají nadále. PROTO je třeba těmto državám hříchu budovat protiváhu. To je křesťanský život v ustavičném boji proti onomu nižšímu jenom přirozenému, třeba by se třeba i rádo smířilo s pouze pozemským a pohodlným prostředním, líbivým, na okamžik uspokojujícím.

KDO by odmítal učinit ze svého života boj proti vině, nebyl by dobrým článkem Ježíšova Těla, ani hodným ani důstojným tohoto poslání. KRISTUS byl svatý a bojovat proti hříchu u druhých, zatímco náš boj se musí vybojovat napřed uvnitř nás, v našem srdci, v našem vnitřním prostředí. Jen tehdy můžeme úspěšně bojovat s hříchem u druhých, které nám Bůh svěřuje, jestliže přemůžeme vinu v sobě, když ovládneme svou narušenou lidskou přirozenost, a s milostí a silou Ježíšovou ji učiníme neporušenou, čistou a svatou. To je nejkrásnější práce pro lidstvo, pro zušlechtěnou a kultivovanou, posvěcenou lidskou přirozenost.

Je to ušlechtilý, krásný a vznešený boj, protože na jeho konci čeká dokonalost, Boží dokonalost , nejdokonalejší rozvinutí a naplnění naší lidské osobnosti a celého našeho života.

Rozhodně a statečně se vydejme vzhůru za vykupitelem proti hříchu, proti všemu nedostatečnému, proti nedokonalému pouze lidskému a proto omezenému a porušenému v sobě, aby se Boží život v každém z nás, aby Kristus - velký bojovník proti hříchu zvítězil nejen pro mne, nýbrž také ve mně! TB

+++

ZVĚSTOVÁNÍ

ANDĚL PÁNĚ ZVĚSTOVAL DANNĚ MARIÍ
POSELSTVÍ ZAPEČETĚNÉ DO MYSTÉRIÍ.
ONA TEĎ PŘÍCHÁZÍ ZVĚSTOVAT SVĚTU POSELSTVÍ SAMA,
OŽIVLÁ SOCHA Z VÝKLENKU, BERNADETTINA DÁMA.
ODHRNE Z TVÁŘE ZÁVOJ ŽÁŘE,
JÍMŽ JE ZAHALENA.
PŘÍCHÁZÍ DO SVĚTA KLAMU
V NADPŘIROZENÉM RÁMU.
AVE MARIA, GRATIA PLENA.
PŘÍCHÁZÍ, ODCHÁZÍ JITŘENKA VĚČNĚ MLADÁ,
DO RUKOU RŮŽENCE VKLÁDÁ.

JE PROVÁZENA PAPIRSKEM SE SVĚTELNÝM LESKEM.
JEŽÍŠ JE DRUHÝM BIG-BANGEM,
JE DRUHÝM VELKÝM TŘESKEM.
A MATKA BOŽÍ DRŽILA HLAVU HADA.
KDO STOJÍ POD KŘÍŽEM? VŽDYĚ JE TO ONA,
ROZKVELTÁ HVĚZDA DAVIDOVA RODU,
JEŽ DALA DÍTĚ DO NÁRUČE SIMEDNA,
POZDĚJI VEDLA HO AŽ K POSLEDNÍMU BODU
NA KÓTU SMRTI, URČENOU PRO SVOBODU.
HOROSKOP ZŮSTAL VE ZNAMENÍ PANNY,
POD JEJÍ PATOU JE HAD ROZDUPANÝ.
VLASTA TYLOVÁ

+++

KDO POTĚŠÍ ZRAZENÉHO A OPUŠTĚNÉHO JEŽÍŠE

Pán Ježíš neustává volat: Pomoz Mi a pomoz sobě! Vezmi na sebe Můj kříž! Zapři se! Nemůže být učedník nad mistra, ani snoubenka bez snoubence. Proto odkazují Mé utrpení právě tobě, mé nejmilejší dušičce, která mě chce potěšit.

Jako přijímám tvoje tělo od naší panenské Matky za své, tak očekávám od tebe, že přijmeš na sebe Můj úděl, Můj kříž. Potěšíš mě a dosáhneš dokonalosti. Apoštol Pavel se chlubí tím, že nezná nic jiného, než Mne ukřižovaného, a že Můj kříž a utrpení je jeho chloubou. Kdo neobnaží a nenastaví celý svůj život mému navštívení, Mému životnímu kříži, ten mě nepotěší. Nemůže být Mým pokračovatelem.

Odstraň všechno porušené v sobě i kolem sebe. Všechno pouze přirozené nabídní k překonání a zušlechtění. Chápu, že ti to ztěžuje svět i tvoje porušená lidská přirozenost. Svět se bouří a připravuje kříž tobě, kdo Mě chceš potěšit tím, že vyznáváš a nový život, objevený Mým křížem. Tvoje přirozenost se vzpírá a považuje za škodlivé všechno, co jí přesahuje, a Můj kříž je bezesporu tím, se vymyká tvé přirozenosti.

Samozřejmě, že očekávám od každého, že potěší Mne zrazeného a opuštěného. Proto každé zvu: „Vezměte na sebe mé jho a učte se ode Mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším.“, nicméně tato výzva se často bere jenom obecně.

V Pavlově upřesnění se pak výzva k nesení Mého kříže ukazuje být výzvou k nesení břemen bližních, a dokonce i Mých a tvých nepřátel.. U Posledního soudu to potvrzují slovy: „Cokoli jste učinili jednomu z těchto Mých nejmenších, Mně jste učinili.“

Nic než to, co hlásám na Hoře blahoslavenství. To je Moje potěšení - následování v nesení kříže. Pro změkčilé, precitlivělé, zlenivělé pokolení požívačnicků je to vyloženě odporné, třebaže také oni by ochotně sáhli po něčem, co je přesahuje.

Blahoslavenství nechápej samo o sobě. To nejsou žádné nadoblačné ideály. To jsou skutečnosti neoddělitelné od kříže na Kalvárii. To je ukřižování vlastního sobectví. Zamiluj si ty, kdo tě nenávidí. Měj ochotu raději si vyloupnout oko a utnout ruku, než se Mi vzdálit a přestat těšit Mne opuštěného ve svatostánku. Zachovej si čisté srdce, když vášně křičí po ukojení. Odpouštěj těm, kdo žádají tvou smrt. Přemáhej zlo dobrem. Vyprošuj všechno nejlepší, a tedy hlavně Mne, těm, kdo tě proklínají, a snaž se na vlastní kůži jim dopřát Mou eucharistickou maličkost. Neříkej nic o své svobodě a sklapni o svých lidských právech, dokud neneš ve svém srdci Mou objevnou Pravdu, Mou tebou nově oslavenou čistou Krásu a Lásku ke Mně jako předpoklady jakékoli tvé svobody. Neschovávej se stranou, ale probíjej se kalem a špínou světa, a přesto si uchovej duši bez poskvrny světa. Zřekni se i některých dovolených radostí a potěšení, ať více a více ukřižuješ vlastní sobectví a chamtivost, a tím způsobem v sobě odsoudíš a potrestáš starého člověka. Všechny ty, kdo naslouchají mému kázání o blahoslavenstvích, zvu, aby se vystavili kříži. Zvu je, aby zemřeli v nižším řádu a našli tak štěstí na vyšší úrovni. Zvu je, aby

pohrdali tím, co svět pokládá za skvělé a senzační, a aby uznali jako dokonalé to, co svět pokládá za klam. Blaženost je trvalé štěstí, jaké pomíjivý svět nemůže poskytnout. Nemůžeš prožívat dvojí trvalé štěstí - jedno náhradní v tomto světě pomíjivosti a jiné pravé, nadpozemské - jedno z obou těch štěstí pomine. Proto ihned za blahoslavenstvími vyslovuji třikrát „běda“:

Běda vám, bohatí, už máte své potěšení!

Běda vám, kteří jste nyní sytí: budete hladovět!

Běda vám, kteří se nyní smějete, budete truchlit a naříkat!

Kříž nemůže být příliš daleko, když vyslovuji hrozbu bohatým, sytým, vysmátým a vychytralým falešníkům. Pravda není jen v tom, co pronáším na Hoře blahoslavenství. Pravda je také ve Mně, který to blahoslavenství prožívám od Golgoty až do vykrvácení na kříži. Opakované bědování by zůstalo smutnou lamentací, kdybych za blahoslavenství nepoložil život - - za chudé, za hladové, za truchlící, za ponížené, ale i za ty, kdo Mě bičují, křižují a probodávají Mé Srdce. Na Hoře blahoslavenství vyzývám právě tebe uprostřed ostatních, aby Mě nenechávali ukřižovaného samotného, ale potěšili Mne přibitím se na kříž sebezáporu. Na Olivové hoře neutíkám před stráží, ale pokorně přijímám Můj

úděl. Na hoře Kalvárii sám objímám tento kříž. Na Golgotě se nechávám přibít na kříž.

Před křížem neunikneš. Můžeš nést kříž nesmyslně a strašně, totiž beze Mne, takže Mne nepotěšíš, anebo smysluplně a spolu se mnou, tvým spásonosným Bratrem, čímž Mne vrcholně potěšíš.. Když tě otcovsky vybavuji podle Mé podoby rozumem a svobodnou vůlí, tak se i v této záležitosti smíš rozhodnout. Buď budeš uhýbat před křížem a prchat před ním, ale pak ti bude kříž vnucen proti tvé vůli jako Šimonovi, a pokud se s ním dodatečně neztotožníš, povlečeš ho zoufale a smutně, anebo mne můžeš vyhlížet cestou na Golgotu, abys Mi ochotně přispěl na pomoc, a pak tě můj kříž ponese. Ach, jak Mne potěšíš!

Jsou tři stupně nesení kříže – okolnostmi vnucené nesení kříže, svobodně vyhledávání a ujímání se kříže, a konečně svobodné přibíjení se k nalezenému kříži.

Když jde o první stupeň, sleduj příklad Šimona. Utrpení Mých posledních hodin, zatčení, dlouhé výslechy a bičování Mne vysílily do té míry, že se setník musel polekat, zda vůbec splní rozkaz. Vojáci tedy přinutili jednoho muže, který přicházel z pole k zástupu, aby Mi nesl kříž. Marek udává jeho osobní údaje: „*Přinutili nějakého Šimona z Kyrény, otce Alexandrova a Rufova*“.

Takový je běžný kříž člověka ve světě, prostě kříž vynucený. Tato nižší úroveň přístupu k Mému kříži představuje přijímání kříže pod tlakem okolností, zkrátka přijímání všech potíží a problémů a těžkostí tak, jak na tebe doléhají. Tak byl Šimon, který byl při konání běžných životních povinností, totiž při návratu z práce na poli, zastaven Římany a vyzván, aby vzal na sebe kříž, pod kterým jsem padal, takže se Římanům zdálo, že si ho snad nedonesu na popraviště sám. Teprve takto, pod tíhou okolností vzal Šimon na sebe Můj kříž a nese jej spolu se Mnou. Mnohé Moje děti se spokojují s touto nižší úrovní přístupu ke kříži, ale ti Mne moc nepotěší.

Může být mnoho druhů pokání. To nejběžnější je řádný obyčejný život – když děláš opravdu to, co máš dělat. Poctivě, s tou námahou, která je v obvyklých neradostných činnostech a těžkostech. U těchto činností a trampot můžeš být mrzutý. Ale tyto činnosti mohou být jako pokání – když je vykonáš nebo sneseš z lásky ke mně, tvému spasitelnému bratru.

Je to však ten nejméně zapojený, neochotný způsob nesení kříže, totiž ten, který na tebe doléhá samovolně jako tíha okolností a ty to nakonec přece jen kvůli mně a pro Mne přijmeš. Tak třeba hlad nebo nemoc, opuštěnost nebo chudoba ti může pomoci, abys byl do Mého kříže spíše vtažen než dobrovolně zapojen. Ani taková účast v mém osamocení Mně příliš netěší.

Sleduj běžný případ chudoby. Chudý, prostý lid se tlačí na Hoře blahoslavenství kolem Mne. Tak bezstarostně přijímají slova z Mých úst, třebaže dobře vidím, jak je tento zástup chudých a prostých oveček nemilosrdně obkloповán smečkou hladových vlků, kteří stále přemýšlejí, jak vykořistit ten chudý lid, jak se obohatit. K Mým uším doléhají všechny kletby chudáků,

vykořisťovaných sobeckými bohatci či chamtivci, usilujícími jen o vlastní zisk, Vidím zatnuté pěsti ožebračovaných proletářů. Slyším vzdechy vdov a pláč sirotek bezbranných, okrádaných o poslední sousto chleba a poslední kapku vody. Slyším všechno umlouvání mocných, jak by zdrtili chudé. Slyším stížnosti dělníků všech staletí, kteří nechali v práci své zdraví, jen aby uhájili bídný život končící bídnou smrtí, aby z nich zbohatli nadutí bohatci, za něž kapitál a cizí pot a krev samy pracují. Mimo jiné také kvůli nim pozvedám hlas, když slavnostně a vážně volám: Blahoslavení chudí duchem. A proti tomu na druhou stranu nelítostných, krutých, bezohledných boháčů pronáším: Běda vám, boháči...! Spíš projde velbloud uchem jehly, než boháč do nebe.

Nedostatek, hlad či bolestné rány plní v tvém životě přesažné poslání. Prožitek hladu či bolestných ran znamená, že se v tobě ohlašuje oblast přesahující tvou omezenost. Tato oblast tě vybízí, aby ses na tomto okolním dění, do něhož jsi skutečně vtažen, také sám zapojil a podílel.

Jako rozumový a volní zážitek plní bolest posléze úlohu podnětu, který ti dává příležitost rozvinout tvé hrdinské ctnosti. Duchovně tak ruší bolestivost utrpení vědomím hodnoty, jež svým příznivým podnětným účinkem mírní utrpení a někdy je dokonce úplně zbavuje palčivosti. Zapojení hrdinské ctnosti se tak rodí ve sporu s tvými základními sebezáchovnými sklony živého tvora. Tvoje bolest a utrpení má lidský smysl a zároveň nadpřirozený. Utrpení je hluboce lidské, protože v něm nacházíš sám sebe, své lidství, svou důstojnost a poslání. Teprve bolest tě tvoří hrdinou. Tak má bolest a utrpení v sobě povznášející smysl. Co by byli básníci, umělci, kdyby bolest nezdrtila jejich nitro, neztišila v nich závislost na hmotě, neztlumila v nich nízké a prchavé, a nenaučila je naslouchat tajemným souzvukům krásy? Bolest učí básníky číst v nitru. Bolest osvobozuje umělcům krásu ze zajetí hmoty. Bolest je podněcuje bojovat o sebe, a když se boj utiší, nacházejí v sobě skrytý poklad.

Jenže pak je zde utrpení, které přesahuje meze únosnosti. Jenže kde jsou hranice snesitelnosti utrpení? Nejde jen o ty osobně pocíťované meze utrpení, protože ty jsou u každého jedince jiné, a dají se postupně cvičit a posouvat. V armádách se běžně provádí výcvik některých schopností a sil lidského přežití v krajně těžkých životních podmínkách – za podmínek hladu, zimy, mučení, nelidského zacházení, vystavení elektrickým šokům a digitálnímu zotročování. Skutečné meze únosnosti utrpení jsou dány nenávratným poškozením či zmrzačením těla i psychiky člověka, zkrátka jeho zmrzačením, a posléze smrtí.

Pokud však bolest překračuje meze přirozené snesitelnosti, a nemusí to být jen palčivost tělesného trýznění, ale také třeba až k hranicím umrtvování tlačící propastná opuštěnost či jiná forma psychického utrpení, tak se v ní ocitáš na křižovatce. Tehdy se můžeš svobodně rozhodnout: buď ji zásadně odmítneš jako naprosto nepřijatelnou a nesnesitelnou, a pak ji buď přestaneš snášet a odmítneš ji trpět či podnikneš úsilí pro její zmírnění – lékařsky a jinak, nebo jsi nucen ji snášet a nedokážeš ji odmítnout jako nevyлéčitelnou nemoc nebo trest

smrti, a pak si zoufáš nebo si vezmeš sám život, což je nepřirozené, anebo přijmeš takovou zoufale nesnesitelnou bolest společně s Mým křížem, a pak ti otevírám cestu nadpřirozeného hrdinství. Potěš Mne tímto svým hrdinstvím.

Smysl utrpení je tedy zároveň nadpřirozený. Je zakořeněn v tajemství Mého vykoupení světa smrtí na kříži.

Utrpením můžeš překročit své přirozené meze. Utrpení je jedním z těch bodů, ve kterých je ti určeno, abys překonal sám sebe. Právě k tomu tě jako tvůj ukřižovaný bratr tajemným způsobem zvu.

V tvém utrpení a bolesti je utajena síla k růstu v Mé otčině. Lidé by udělali obrovský skok k Mé vládě na světě, pokud by všichni trpící postižení obrátili své trápení ve společnou touhu po uzrání Mé vlády prostřednictvím sebeovládání. Celý problém spočívá v tom, uvolnit tuto sílu, dát jí zaměření či zapojit ji do spolupůsobení při výstavbě mé vlády ve světě. Tady je zapalovač řetězové reakce lásky, která ohřeje všechny, kdo se chvějí zimou úzkosti a povíťí všem, kdo trpí temným zákalem svých očí.

Třebaže bolest, která tě takto postihuje, může takto působit, není to důvodem k tvé naprosté lhostejnosti a prosté otrlosti vůči utrpení, ani k nezájmu o úlevu v bolesti a o jeho zmírnění, ba dokonce ani k zvrácenému zvětšování tvého utrpení v donucovacím režimu, založeném na názoru, že se jedině krajním trýzněním snáže a rychleji dojdeš k dokonalosti.

Přirozeně se musíš snažit o omezení bolesti a utrpení kolem sebe, avšak tak, aby toto omezení bolesti bylo příznakem tvé rostoucí vlády nad prostředím kolem tebe, ale také uvnitř tebe, tedy vnitřním prostředím, totiž sebeovládání.

Vytvoření návyku na lék nebo jednostranné rozvíjení tvého organismu a psychiky směrem k „umělé bezbolestnosti“ by tě však vedlo k celkovému snížení přizpůsobivosti, změkčilosti a přecitlivělosti na bolest. Ostatně i při omezení tělesné bolesti ti vždy zůstává ještě psychická bolest jako úzkost, nejistota, opuštěnost, starost a obavy, které na tebe doléhají tíživěji než tělesná bolest.

Jako tvůj ukřižovaný bratr mám velmi zvláštní vztah k utrpení a bolesti, k hladu i k chudobě. Mírím a odstraňuji bolest a utrpení, sytím hladové, ba odstraňuji i smrt, jak vidíš na případu Lazarově, ale pak dobrovolně podstupuji utrpení duchovní na Olivové hoře, takže se doslova potím krví, ale také posléze snáším tělesné utrpení a bolest jak při zajetí, při mém vyšetřování, bičování, korunování trním, nesení kříže, podstupuji Moje vlastní ukřižování, ba i Mou vlastní smrt. Dokážeš Mne i v tuto chvíli dobrovolně a rád potěšit?

Komunističtí rouhači Mne nechápou, když Mě označují za jejich předchůdce. Stejně tak i jiní představitelé shnilého zlořádu nespravedlnosti vydávají Moje tajemné Tělo, totiž Mou Církev a duchovní řády za nějakou svéráznou policii, která by měla sledovat zajištění trvalosti jejich zlodějského režimu, jako bych se někdy vázal na nějaké mocenské zřízení světa. Podle jejich vůle by měla Moje Církev udržovat zástupy jen ve spokojenosti s jejich

nespravedlností, měla by dělat levnější a účinnější četníky, měla by hlásat tupé mlčení a slepou poslušnost stáda vůči dravým vlkům.

Moje poslání je především duchovní. A v tomto ohledu poskytuji řešení. Když uznáš, přijmeš a začneš plnit Moje řešení, když mě poslechněš, tak Mne potěšíš a navíc budeš mít nejprostší a nejbezpečnější základ sociálních řešení. Už ta velká zásada: Co nechceš, aby tobě činili jiní, nečini ty jim. Už tím, že vyzvedám povinnost lásky k bližnímu na všechny lidi, už tím dávám pevný a široký základ pro možné společenské soužití. Jenže Moje poslání je hlubší a dalekosáhlejší, než by bylo poslání společenského reformátora. Přicházím ti dát smysl a cíl jako celému člověku, prostě dát smysl celému tvému životu. Přicházím vrátit původní smysl všem stvořeným hodnotám. Stanovím přesný duchovní směr všemu tvému snažení.

Volám: *Blahoslavení chudí duchem!* Tomuto blahoslavení však porozumíš teprve tehdy, až si vzpomeneš na ostatní Moje slova: *Hleďte nejprve království nebeské... Nepečujte o to, co byste jedli a pili... Nech, ať mrtví pochovávají mrtvé... Buďte dokonalí, jako je dokonalý náš Otec v nebesích!*

Přicházím, abych odvrátil tvé oči od země a od těla. Stále a opakovaně volám: Zde není tvůj cíl, neschovávej zlato, nesluž mamonu, protože nemůžeš zároveň sloužit Mně. Nemůžeš současně sloužit Mně a těšit Mne a přitom sloužit mamonu. Ukazuji ti, že jsi cennější než poklady a rozkoše, neboť to všechno pomíjí a ty přece chceš víc než to, co pomíjí.

Poslechni Můj hlas a neštví se tak šíleně za majetkem, radostmi, často tak pochybnými. Ponoř se do svého nitra a tam hledej pravé bohatství - bohatství pravdy a lásky, vnitřní bohatství, skrytou krásu, ctnosti, podobnost se Mnou bratrským i otcovským, který jsem v nebesích. To Mě nejvíc potěšíš.

Nestačí jen přečkat životní zkoušky a nějak přetrpět bolest s myšlenkou, že všechno přebolí. Vydej se do hlubiny utrpení. Ve chvíli nečekaného utrpení je myšlenka růstu skrze bolest zpravidla nepochopitelná. Už pouhý náznak blížícího se utrpení navozuje hněv a odpor. Ty však přijmi podanou ruku a potěšíš Mne i sebe. Tomáš Bahounek OP

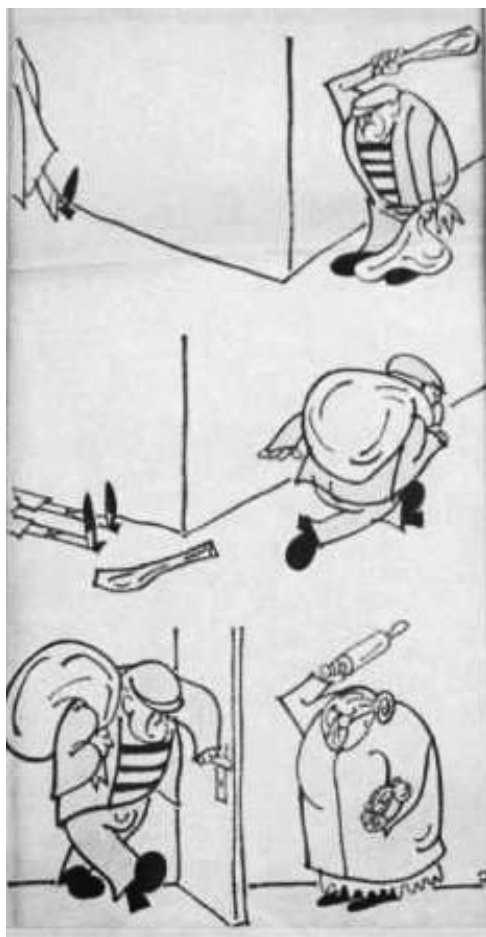

+++

KONCE NENÍ DNA TO NEMÁ

PRÁZDNOTA NEZPÍVÁ PRÁZDNOTA STĚNÁ
ZMÝLENÝ OBLIČEJ TVÁŘ JIŽ NEMÁ
TICHÉ ODEVZDÁNÍ VĚNOVÁNÍ
HOROUČÍ JE DANÍ DÁNÍ
V ZIMOMŘÍVÝCH TMÁCH
POTKÁVÁ TĚ MÁMENÍ
PŘETĚŽCE NA VĚCI VRŠÍ SE DRACH
V PŮST ŽALU ÚSTÍ SLAVENÍ
NE NADOSPAS K ODEVZDÁNÍ

DNES VRAZI ZÍTRA BLAHO SLAVENÍ
BOŽE SMILOVÁNÍ SMILOVÁNÍ
MARNOSTI! ZÁVRATNÉ, SLITOVNÉ MILOVÁNÍ
TMOU SE ZAJÍKAJÍ SLOVA
SLOVA KRVE SLOVA ÁBELOVA
VŠECHNO JE TU POPRVÉ
VŠECHNOJE TU STŘEMHLAV
I DO USTYDLÝCH STÍNŮ STÍNÁNÍ
MILÝCH, MILOVANÝCH HLAV...
V ZÁVĚTRÍ SLOVA BÁSEŇ DŘÍME
ZAMLČÍME ZAMLČÍME
TICHA MÁ TICHA NEZVĚSTNÁ
Karel Křepelka Slova III

+++

DÁREK STRÝČKA SAMA – DIGITÁLNÍ MARXISMUS

Karel Marx odhodil víru svých židovských předků a zavrhl protestantství svého otce. Věřící lid častoval názvem „venkovský idiotismus“ a Slovany pokládal za „hnůj dějin“. Strýček Sam to obrátil naruby, aby Evropany zneužil na užitečné idioty v boji proti Rusku tak, že na Ukrajině jedni Slované vyhubí jiné Slovany. Za halasného prohlašování svého světovládného nadlidství docílil hospodářské a technické svržení národů Evropy o sto let zpátky.

Ve XX.století byly středem působení koncentráky a gulagy, nyní vládne převýchova neziskovkami. Tiše a nenápadně nádorovitě bují nový způsob koloniálního vládnutí. Nejde (zatím) o rušení voleb, zákaz politických stran ani o nahlas přiznanou cenzuru. Jde o důmyslnější model, který se naučil předem spravovat to nejcennější: pocit legitimacy. Jde o zavedení marxismu s temnou digitální mystikou. Mediálně se mluví o přechodu od peněžní směny k digitální, ale ve skutečnosti se přechází ke směně naturální. Ve smyslu marxismu se

prosazuje vyvlastnění všech, kdo mimo strýčka Sama vydělali na kovidismu a na ukrajinském „experimentu“. Naivně jsme se domnívali, že marxismus je smetišti dějin. Jenže strýček Sam se svou krizí, dobýváním, vykořisťováním a kolonizováním slabších ho vyhrabává z hrobu, aby nás srazil od sto let zpátky a uvrhl do komunismu s bezvěrectvím a vyvlastňováním. Několik pokolení uvázne v komunistickém pekle, ale snad s vírou v Boží pomoc.

Správně třídit je lepší než zakazovat. Pravda schválená předem. Hlučné procesy se neosvědčily. Budeme si také tiše zvykat? Označí nás, opraví, nebo vyřadí.

Tak je možno sledovat 330 vzájemně propojených činitelů: spolkové úřady, zemská ministerstva, veřejně financované nevládní organizace, univerzity, výzkumné či prognostické ústavy, think-tanky i nadace. Tyto subjekty nejenže nestojí proti státu – ale naopak se postupně stávají jeho součástí. Vzniká hustá síť, která vydává politická rozhodnutí za ryze odborná a technická.

Nejde o hrubé umlčování názorů. Systém funguje jemněji. Politické postoje jsou přetaveny do jazyka expertízy, opatřeny razítkem „odborného konsenzu“ a vráceny veřejnosti jako neutrální skutečnost. Znepokojivé je, že mnozí účastníci tohoto procesu už svou úlohu nevnímají jako politickou. Považují se za strážce reality, i když sami vymezují hranice přijatelného myšlení.

Zásadní je proměna úlohy nevládních organizací. Ty byly vnímány jako strážci demokracie. Stále častěji však působí jako prodloužená ruka státní správy. Spolupráce s ministerstvy a regulátory už není považována za střet zájmů, ale za podmínku existence. Takzvaná občanská společnost byla včleněna do správního aparátu, přičemž si zachovává zdání morální nezávislosti.

Tento model platí také ve financování. Novodobé programy každoročně rozdělují obrovské částky na boj proti „nenávisti“, „extrémismu“ a „dezinformacím“. Tyto pojmy jsou záměrně vágní. Nesouhlas se nezakazuje, pouze přejmenovává. Projev není umlčen silou, ale přeměrován, filtrován a řízen pomocí dotací, pravidel a spolupráce s online platformami – to vše pod heslem „demokratické odolnosti“.

Celý systém je zastřešen prostřednictvím digitálního služebního zákona. Ten ukládá povinnost průběžně vyhodnocovat rizika, upravovat "moderaci" (cenzuru) obsahu a poskytovat privilegovaný přístup vybraným výzkumníkům. Údajná transparentnost je přitom předváděna jako hlavní vymoženost.

Pozoruhodné je, že tento systém nevzniká v době volební krize. Model řízení názorů se rozšiřuje uprostřed běžného politického cyklu, jako rutina. To, co bylo masově vyzkoušeno během pandemie, se nyní rozvíjí a zdokonaluje.

Covid posloužil jako prostředek průzkumu širokých mas. Vyspělé kontrolní systémy nečekají na krize – předem vytvářejí podmínky pro poslušnost a souhlas. Voličům se neříká, co si mají myslet. Jsou postupně vedeni k tomu, co je „rozumné“, „odpovědné“ a co už leží mimo hranice serióznosti.

Jde o prostředek testování. Demokracie zůstává zachována na vývěsním štítu, ale v praxi je přetvářena tak, aby bylo možné měřit, kolik svobody lze občanům odebrat salámovou metodou, aniž by si toho všimli. Systém, který

potřebuje zástupy prostředníků k určení pravdy, není systémem důvěry. Je to systém odstupu.

Strýček Sam plánuje financovat v Evropě mozkové trusty či rady hlavounů a neziskové organizace. Cílem je čelit

tomu, co tento „král Ubu“ vnímá jako dramaticky rostoucí cenzuru v Evropě.

Plán má na starosti úřední aparát. Ten se netají kritikou evropských zákonů o „nenávisných projevech“. Strýček Sam tvrdí, že Evropa zneužívá zákony k potlačování svobody projevu, včetně cenzury uživatelů sociálních sítí.

Tento postup je známý. Po desetiletí financoval strýček Sam liberální politické, mediální a občanské snahy v Evropě a jinde.

Oficiální stanovisko Strýčka Sama označuje nový plán za transparentní a zákonné prosazování nejlepších hodnot. Podle něho však lze očekávat nevoli evropských vlád, které se obávají, že strýček Sam může aktivně oslabovat jejich mocenské postavení.

Ironií je, že podobná situace se odehrála už dříve opačným směrem.

Napětí se otevřeně projevilo i na bezpečnostní konferenci v Evropě, kde mluvčí „strýčka Sama“ jasně řekl, že budoucí západní podpora Evropy bude záviset na tom, zda evropské vlády předvádějí dodržování svobody projevu. Přitom se navíc objevuje varování před masovou migrací, cenzurou a jednostranným zaměřením na financování války.

Z tohoto pohledu se „podpora odporu proti současnému směřování Evropy“ stává jedním z cílů „strýčka Sama“. Evropa přitom prý ještě nepřekročila pomyslnou hranici – ale přijala zásadu, že občané už nejsou nositeli svobodné vůle, nýbrž rizikem, které je třeba řídit.

Evropský dráb, Německo stále volí. Stále debatuje. Stále si domýšlí, že je svobodné. Jenže svoboda, která existuje pouze v předem schválených

mantinelech, už není právem, ale podmíněnou licenci. A licence lze odebrat tiše – bez tanků v ulicích, bez dramatických zákazů.

Právě v tom spočívá ďábelské nebezpečí budovaného marxistického systému s digitální maskou. Nejde o otevřený útlak, ale o předběžné schvalování. Nejde o cenzuru, ale o realitu opatřenou kuratelou. Zatím se jedná o „testování“ veřejnosti proti „chybným“ názorům. Sotva je tento zásada přijata, vzdálenost k hranici už se neměří kroky, ale časem. Tomáš Bahounek OP

+++

STOPY K POSLUŠNOSTI

NA HOLI MOJŽÍŠE HAD Z MĚDI
S BIBLICKOU PŘEDPOVĚDÍ.
Z PROROCKÝCH ŽALMŮ, ZE STRÁNEK
ZNÍ NÁZNAKY A RÉBUSY.
IZÁK VŠAK ZEMŘÍT NEMUSÍ.
BUDE SE OBĚTOVAT JINÝ BERÁNEK.
JDE NÁROD VYVOLENÝ
S DVANÁCTI KMENY
KLIKATĚ, NAMÁHAVĚ, VZPURNĚ, NEJISTĚ,
DO DOUŠTĚ, VYHNANSTVÍ A DO ZÁKRUT.
VRACÍ SE PŘES MOABKU RŮT,
AŽ STANE NA MÍSTĚ,
JEŽ NENÍ NAHODILÉ.
AŽ DOJDE CÍLE.

Vlasta Tylová

+++

OBNOVITELI APOŠTOLSKÉ EVANGELIZACE

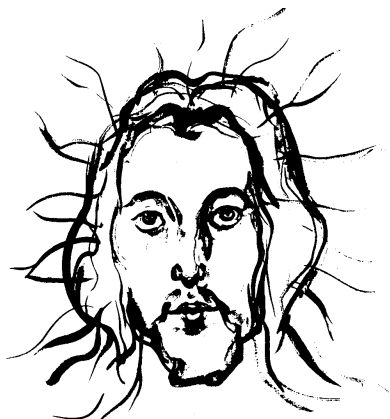
Vzhůru! Za velkými apoštolý a spojením s nimi! Také oni jsou na cestě. Jsou to zdatní a průbojní jedinci. Jsou zvyklí na podmínky v mnoha odlehlých končinách. Jsou zvyklí na stan a tvrdé lůžko. Důvěrníci mužů a žen, pozorovatelé měst, osamělí dřiči, nehasnoucí majáky uprostřed moří. Poutníci v každém období, po celá léta. Poutníci se svým vlastním dětstvím, mládím, dospělostí i zralým stářím jakoby s druhý. Ochotně opouštějící podivné neskutečné dětství. Poutníci svým vlastním radostným mládím, poutníci svou vlastní zralostí nejlepšího zrna.

Vzhůru! Rodí se celý nový kosmos těch, kdo odmítají zůstat pozadu za apoštolý.

Proč bys uvízl v pohodlíčku? Proč bys měl vězet na jednom teplém místečku v kanovníckém zapadákové? Vstaň a směle vykroč k tomu, co je bez konce,

jako je bez počátku! Proč? Abys mnoho podstoupil, pochody dnů a noční spočinutí u oltáře, aby ses konečně vzb chopil na cestu oním směrem, ve dne i v noci podporován vyšším nadáním, pokorně vyprošovaným v modlitbě.

Proto vzhůru! Kdokoli jsi, pojď se Mnou! Půjdeš-li se Mnou, najdeš, co nikdy neunaví.

Vzhůru! Nemám tu zůstat v tom zakyslém zapadákově učených kanovníků. Ať jsou tyto nahromaděné poklady sebelákavější, setrvání sebezpohodlnější, nemáš v tom skleníku uváznout. Ať je přístav sebevíce chráněn, vody nejpokojnější, nemáš zde kotvit. Ať je

pohoštění, které tě obklopuje, nejmítanější, smíš je přijmout jenom na chvíli. Copak můžeš sedět nad mrtvými pergameny, zatímco bratři hynou hladu?

Vzhůru! Pohnutky musí být silnější. Máš se plavit nesplavnými řekami a divokými moři, máš být tam, kde dují větry, bijí vlny a loď uhání s plnými plachtami.

Vzhůru! Ale pamatuj! Kdo se vydává se Mnou, musí mít ten nejlepší úmysl, svaly a vytrvalost. To je rozpínající se nový kosmos, vycházející z Mého Božského Srdce, který tak jemně, ale neúprosně rozehrává hudbu pulzující intuice v nitru tebe, neznámého bílého trpaslíka. Chápu tvé mládí, človíčku. Vím, jak usilovně hledáš uprostřed rozbujelého života pravidlo podle skutečné míry a nenalézáš. Tolik se ti podobám. Jenže z vyššího pohledu z nejvyšších míst jsi stvořený docela nový a máš pozvání k zvláštnímu účelu. Proto jsi tak jediný a jedinečný!

LILIE SVATÉ ČISTOTY

Slyš Můj hlas, Dominiku, a vyučím tvou duši v dobrou a ve velkém díle spásy duší a povznesení celého světa. Podobám se tomu, co působím v přírodě nesčetným množstvím věcí i krásy, ale i ve tvém srdci, kde se projevují bezpočtem tvých zkušeností a zážitků, a tak kolem tebe i v tobě s ti připomínám svou velikostí a slávou. Ještě víc dovedu dát tvé duši v nadpřirozeném životě. Moje přítomnost se stává ve tvé duši pramenem všeho dobra. Je spojena se vším, co tvoří moje stvořitelská láska. Dobro je svou povahou sdílné. Sděluje se tím dokonaleji, čím je větší. Proto se ti jako největší dobro nejdokonaleji sděluji.

Moje vědění přesahuje všechno, co vidíš a co chápeš. Jedná-li se o tebe jako Můj obraz v tobě k Mé podobě, projevují se v tobě poznáním a láskou. Proto jsi stále na břehu moře

a oceán pravdy se rozprostírá u tvých nohou. Svými vlnami zalévám tvé nohy a kdykoli vrhneš kámen do vody, aby viděl jeho účinky, všechno je to jenom nedokonalá účast na Mém životě, ale také počátek mého života.

Svým zaměřením k Mé podobě Mě představuješ ve třech Mých Osobách. Rozdíl mezi nimi pochází z jejich vycházení podle vztahů k základu. Jsem, který jsem, tedy základ bez základu v jiném, a jako takový jsem základem vycházení mé druhé Osoby poznáním a vyslovením mého Slovo. Se svým Slovem, které miluji, zakládám svou třetí osobu. Způsob původu se shoduje s mou přirozeností a patří k nevýslovné harmonii s touto mou přirozeností.

Když jsi stvořen jako Můj obraz nasměrovaný k podobě Mé přirozenosti nepodobáš se Mi trojitostí osoby, protože jediné v Mé přirozenosti jsou takové tři Osoby. Zůstává ještě nesmírná propast mezi tebou i přes tvé zaměření ke Mně a mezi mnou, který se ti osobně sdělují naříkáním. Když se podíváš do zrcadla poznáváš svůj obraz a svou podobu, kdežto moji osobu poznáváš naříkáním jediné vírou. Pořád tomu nerozumíš? To, že jsi Můj obraz znamená, že jsi rozumný a svobodný, takže se sám cílevědomě ovládáš a máš za sebe odpovědnost. A zaměření mého obrazu v tobě k Mé podobě znamená tvou přirozenost podílející se na všem dobru, protože plnost dobra je ve Mně a jsem to já. I kdybys vlastní vinou rozbil a zmařil Můj obraz v sobě, stále budeš tápavě směřovat ke Mně, jako činí takový Aristoteles nebo Konfucius, a výsledkem je jejich filozofie.

Tvůj podíl na Mém Dobru je ve všem. Tak se podílíš na Dobru, Pravdě, Kráse, Lásce a Životě, ale i na prostředcích, jak toho dosáhnout. Předně základem všehomíra, podruhé Slovem, a potřetí láskou. A ty, jako Můj obraz, máš v sobě zaměření k Mé podobě. U Mě je věčná proměna a věčné přecházení od jedné Osoby ke druhé a ke třetí v jediné přirozenosti, podstatně jediná a současně trojosobní. A ty jsi Můj obraz, napřímený a povznesený k Mé podobě třemi schopnostmi, které jsou v jediné tvoji duši. Proto způsobuji, aby tak, jak jsi ke Mě zaměřen, ses také se Mnou spojil. Nadsmyslová paměť tvého rozumu tě vede a spojuje se Mnou v první Mé Osobě, které připisuješ moc. Činnost rozumu tě vede a spojuje se Mnou ve druhé Mé Osobě, které připisuješ moudrost. Svobodná vůle tě vede a spojuje se Mnou ve třetí Mé Osobě, které připisuješ dobrotivost, protože je to vzájemná láska prvních dvou Mých Osob. Proto neváhej a obnov se duchovním smýšlením a oblekni nové lidství! (Ef4,23-24) Obnova vychází ze tvé mysli. Proto obleč nového člověka, který dochází pravého poznání! (Ko5,10) Tvoje obnova vychází z Mého obrazu, který máš v mysli.

ÚTĚCHA ZARMOUCENÝCH

Čas jsou peníze. A já jsem chudý, osamělý, a mám tuze málo času. Hlavně už musím začít. Jenže jak? Nemám žádný přesný plán, co letos, co na rok. Jenže jak se prý počítá do velkých čísel? Od jedné, pak dvě, pak tři. Troška k trošce. Neznám svou cestu, ale mám něco lepšího než nějaký promyšlený plán a

důmyslný postup. Velké osvobození pro toto dílo. Úplné odříkání kvůli Ježíši Kristu. Taková závratná vnitřní svoboda bezpochyby přitahuje Ducha z nejvyšších míst jako spoutaného ptáka. A právě tehdy se mi náhle dostává první znamení, třebaže to všechno není od začátku hned jasné. Kastilský král posílá našeho biskupa Diega z Osmy do dalekého Dánska. A já mám jít s ním. Máme vyjednat sňatek kastilského prince s dánskou princeznou. Nejde o to, že na konci své pouti napříč Evropou zažijeme zklamání, protože princezna si mezitím volí duchovní cestu. Jako podpřevor z Osmy prožívám cestou zvláštní odpoutanost od svých dosavadních vztahů. Procházíme mnoha zeměmi. Přitom mám možnost vidět jinou, odvrácenou stranu Církve, než jakou znám z domova. Ze Španělska znám její sličnou tvář, zahalenou do vzácných látek a ozdobenou šperky. A najednou sleduji, jak to vypadá jinde. Poznávám mnichy, zahrabané v jejich kláštorech. A ti biskupové, utápějící se v blahobytu, nádheře a přepychu!

A tolik duchovních osob, zapletených do nejrůznějších podvodů a zločinů spolu se světskými veličinami. Neraď vzpomínám na ty pyšné a naduté kněze se zanedbanými farnostmi a neznalostí posvátné nauky. Jenže oni zde jsou, a místo hlásání Božího slova slyším samé fráze. Je-li kde slavena nedělní mše, tedy slyším, jak lid mechanicky omílá Vyznání víry a Otčenáš. Místo radostné zvěsti evangelia našeho Pána se ze všech stran ozývá zastrašující hrozba pekelným ohněm a věčným zatracením. Bojím se počítat fary, pronajaté spolkům laiků bez opravdové víry, a jarmarečným komediantům.

Poznávám špinavé a zaprášené zákulisí triumfující Církve Kristovy. Jak bezmocné je papežství, pokleslé, zrazené, donucované nasazovat svou poslední obrannou výzvu, nouzové bratrstvo cisterciáků! Do tohoto upadlého místa se snášejí jako supové na mršinu poslové cizího, z východu se vtírajícího pomatení, které činí z ďábla rovnocenného soupeře našeho nesmírného Otce. Jak ubohá je ochrana křesťanstva před náporu islámu pouhým násilím. Zatímco vojenským zákrokem velmožů odrazíš jeden jeho nápor, jiný prosakuje do myšlení mnoha lidí.

Chtěl bys žádat pomoc od svého krále? To by ses načekal! Tolika válkami je zadlužen. Vězí v dlužích až po uši u lichvářů. Proti své vůli se stává závislým na těch, kdo se tváří jako obrácení křesťané, ale často jen proto, aby mohli pronikat neviditelnou mocí peněz tam, kam se nedostanou přímo. A tak je velký politik uprostřed své moci bezmocný čelit takové spoušti.

Zdá se mi, že se propadám do bezedné propasti. Navzdory veškeré beznaději pevně věřím, že hrozná představa, že Mě najednou všechno opouští a pocit

úplného bezdomovectví, že znamením shůry, že stojím na počátku něčeho velkého. Neklamou Mě mé smysly? Sám sebe znovu a znovu podezírám, ale jsem přece po boku staršího zkušeného biskupa Diega. Ne sám, nýbrž po jeho boku poznávám na každém kroku jen zavřené dveře, ať jdeme údolím Loiry a pak Rýna, ať procházíme Lyonem či Avignonem. Všude jen dusivá atmosféra hříchu a zrady.

Chamtiví velmožové stejně jako drobní zlodějící napřahují ruce po církevních statcích. Proradní biskupové, mniši opevnění ve svých hradech, hrubé masy, plné výsměchu a jízlivosti, davy, neklidně těkající od ničeho k ničemu, čekající jenom na neopatrný pohyb, aby se změnily v divoce běsnící. Postupujeme jenom za dne, protože v noci není nikde bezpečno. Někdy zahlédneme průvod bohatého opata, který se dává opatrně vést v doprovodu po zuby ozbrojených rytířů napříč nejistou krajinou. A když učiníme zastávku v nějakém městě, uvidíme v krčmě některého z těch "čistých" či "dokonalých" hledačů štěstí mimo Církev, zbloudilého hledače pravdy, bosého s divoce rozevlátými vlasy či splihlými po posledním lijavci, marně chráněnými kapucí.

Zástupy lidí, stáda koní a mezků. Potkáváme doprovodné družiny mocného opata a papežských vyslanců. Vyslanci papeže si trpce stěžují na výstřelky duchovenstva a jejich pletichy s obročími, jejich spory se světskými velmoži, na bezostyšné stranictví toulouského hraběte a jeho sluhů ve prospěch buřičů, odpadlých od víry. Vůdci ozbrojených družin míní, že vzpoura davů brzy zachvátí celý kraj a že je třeba neodkladně násilím zakročit.

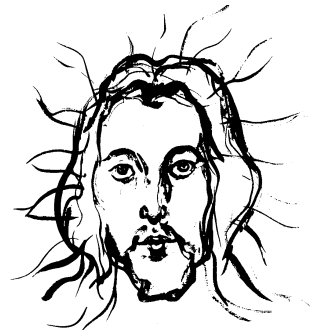
A co vy, otcové? Jak si počínat? Nikdo netuší, jak to s námi otrásá. Otec Diego se dívá na mne a já na něho. Potom jednohlasně odpovídáme: "Hlavně neprovokovat neklidné masy leskem a nádherou doprovodu a ozbrojenými družinami. Raději nenápadně putujme dál bez koní a bez mezků a pokojně si vyžebrávejme pohostinství a nocleh.

Cože! Kdo to kdy slyšel? Všichni si budou myslet, že je Církev v koncích!

+++

HLASATELI MILOSTI

Můj obraz ve tvé duši je především v tom, čím se tvá duše nejvíce přibližuje představování vlastní podobnosti. V myslí je mé Slovo představováno skutečným prováděním myšlení. Proto ti Můj trojosobní ráz nejjasněji vyniká skutečným prováděním myšlení, protože poznáním utváříš vnitřní slovo, což je obdoba vycházení mého věčného Slova, a to zejména v mystickém rozjímání, kdy se rozvíjí láska k poznané věci. Ve tvém poznání a ve tvé lásce je Můj trojosobní obraz skutečně naplněný. A když ne teď a zde naplněný, tedy aspoň připravený ve tvých schopnostech. V nich jsi stále ochotně zaměřen skutečně utvářet úkony poznání a lásky. Činností své mysli v

úvahách o Mně, o Mém díle spásy Mou druhou Osobou, a rozhodnutím vůle v lásce se neustále sjednocuješ se Mnou. Tím vstupuješ do skutečně zapojené účasti na Mém vnitřním životě. Budova tvé duše je taková, že nejvyšší částí myslí, v níž je Můj obraz, se spojuje se svým posledním původcem a nejvyšším cílem.

Zatímco ty máš zpoždění a ztěžka se uvádíš do pohybu, já jsem stále činný. Také ve své druhé Osobě ve tvém lidském těle ti připomínám, že "i já pracuji" (J5,17), a tak jsem stálým zdrojem života. V rozjímání nepoznáš žádnou prázdnotu, nýbrž jen samou plnost, protože tvůj život je pořád v nejdokonalejším pohybu, když cílevědomě směřuješ ke Mně. Toho však nejsi nepřetržitě schopen kvůli slabosti své přirozenosti. A ani já se neomezuji na tvé myšlení, protože jinak bych přestal být, sotvaže bys ochabl a přestal o Mně uvažovat. Zanechávám ti však ve svém obraze v tobě stopu mé bytosti, která nezmizí, ledaže bys ses ode Mne dobrovolně odvrátil a tak v sobě rozbil Můj obraz.

Jinak je však ve tvé mysli a v celé tvé bytosti podivuhodná ustálenost, níž jsi ve svém srdci či prostě v jádru sebe sama nositelem bytí a spojení se mnou, nositelem činnosti a vztahů, včetně tech nejdůvěrnějších. Svou osobní činností a cílevědomým spojením se mnou v Mém Slově se mi jako svému základu stále podobáš a žiješ se mnou v jednotě. Nemiluj Mě jen pro Mou Moudrost nebo věčnost, protože beze Mne tyto vlastnosti nejsou. Nejsi to jen ty sám, nýbrž jsem to já, kdo ti dávám harmonicky vnikat do svého nitra.

Sleduj příklad našeho milého apoštola národů a jeho poznání Mne jako základ a cíl života! Proto mu dopřávám nalézt ke Mně cestu. Zkus jako apoštol spojit tři schopnosti své duše se mnou ve třech Osobách! Upři na Mne svou paměť a dokonale si přitom zapiš za uši, že jsem základ, z něhož pochází všechno, další moje Osoby i všechny stvořené věci, každá svým způsobem. Přestaneš pochybovat, že jsem i tvým základem.

Zkus také spojit rozum s Mým věčným Slovem! Dám ti dokonale pochopit celý řád, jímž tíhnou i stvořené věci k svému cíli, protože moje Slovo je i jejich základ.

Konečně spoj svou vůli s Mým Duchem a zamiluješ se dokonalou láskou. Mírnost a dobrotivost, o které víš od Pavla, že je příčinou stvoření, je také příčinou každého vyššího daru, který ti zdarma daruji. Moje věčné Slovo se bez meškání vtěluje do tebe.

Zvu tě jako důvěrného svědka Mého vnitřního života ve všech třech Osobách, aby ses pokojně a trvaleji spojil se mnou. Čekám na příbytek ve tvé duši. Tak ti dávám ožít novým, důvěrnějším životem. Tomáš Bahounek OP

+++

V OČEKÁVÁNÍ SVÉHO ZÁZRAKU

LAZAR PODZIM

V ZÁVRATI NEBE

SIRNÝ DÉŠŤ
 LEPTÁ NÁHROBNÍ KÁMEN
 PRO TISK DO HŘBITOVNÍHO SNĚHU
 OBLÉVAJE PRODLÉVÁNÍM ZIMY
 MUŽ LAZAR
 NAVRACEN JE
 Z JISTOTY OSUDU
 K TUŠENÍ ÚDĚLU
 A DOJEDNOU A OPĚT
 AŽ POHLAVNĚ NALAČNO
 ZAPÍJÍ ČERNOU ŽLUČÍ
 A ŠLAKOVÝM OCTEM
 NÁVRAT DO BUDOUCNOSTI
 OPILÝ ULÉHÁ NA KOŇSKOU HOUNI
 KTERÁ ČPÍ
 POTEK ROZINANTY
 A TĚLEM DOTÝKÁ SE
 VŠECH VŮNÍ ZEMĚ
 Karel Křepelka

+++

Svatá Kateřina, Modlitba o utrpení (Ze Smrtné neděle 27.3. 1379)

Věčný Bože, věčná a nedostupná velikosti! Ty jsi tak velký a já tak nepatrná. Má nepatrnost nemůže dosáhnout tvé úrovně, než když má vůle, rozum a paměť, povznesením se z nížin mého člověčenství, tě poznají v tvém SVĚTLE, a to díky světlu, které jsi mi dal k spojení s tebou.

Mám-li však na mysli jen tvou velikost, je každé mé povznesení k tobě, o něž se pokouší má duše, nocí ve srovnání se světlem dne, či bledou měsíční září ve srovnání s planoucím kotoučem SLUNCE.

Já, pomíjející nepatrnost, nemohu dosáhnout tvé velikosti. Mohu sice tebe okusit citem lásky, avšak vůbec nemohu vidět do tvé podstaty. Proto jsi řekl, že „žádný člověk tě za živa nevidí“ (Ex 33,20) To znamená, že člověk, který vězí ve své smyslnosti a v moci své vlastní vůle, tě nemůže poznat pocitem tvé lásky. Může tě však tušit, když se ve svém životě řídí rozumem, avšak protože dlí ve smrtelném těle, nemůže nazírat na tvou podstatu» Pro svou nemohoucnost může tě pouze okoušet a pozorovat tě jako v zrcadle. Toto nazírání provází dokonalou lásku, pro niž je postižitelným projevem tvé lásky a která nám však neodhaluje tvou božskou podstatu.

Mohla jsem opravdu někdy dosáhnout projevu tvé lásky, když ji nemohu ani mít ani ochutnat, dokud jsem ve smrtelném těle? Ano, tenkrát, když přišla chvíle, kdy zazněla plnost svatého času slitovnosti a milosti.

A kdy tato zvěst přišla k mé duši v jejím vlastním světle?

Když velký Lékař, tvůj jediný Syn při šel na tento svět, když se Snoubenec setkal se svou Snoubenkou? Slovo Boží s naším člověčenstvím prostřednictvím Panny Marie, která tě oděla svým člověčenství.

Je pravda, že tato láska, toto spojení byly skryty a nebyly zjeveny než několika jedincům. Tak duše nemohla ještě dobře nazírat na tvou velikost: vidím však, že cit tvé lásky byl zcela odkryt duši v tvém světle skrže utrpení Slova.

Tento oheň, který dosud v nás doutnal, začal se projevovat zřetelnou jasností, když jeho nejsvětější TĚLO bylo pootevřeno na dřevě kříže, aby touha duše se mohla vznášet do výšin a zrak rozumu mohl zkoumat oheň lásky.

Tys, věčné SLOVO, chtělo být pozdviženo na kříž a tam jsi prolitím své KRVE ukázalo lásku a hloubku svého milosrdenství. Na této KRVI jsi nám také zjevilo velikost hříchu.

V této krvavé lázni jsi omyl tvář své Snoubenky, tj. našich duší, s nimiž ses spojil sňatkem, který uzavřela tvá Boží přirozenost s naším člověčenstvím při vtělení. Pro tyto své snoubenky jsi zhotovil ze své KRVE oděv, abys zakryl jejich nahotu. Tys je svou smrtí vzkřísil k životu.

+++

ZRÁNA VELKÉHO PÁTKU

ZDE OTEVŘENÍ OČÍ TVÝCH TĚ NASYTÍ,
AŽ V NÁŘEK PRODUKNOU JAK NAD NINIVEM JONÁŠ
DNY TVOJE NAD TEBOU, AŽ CEDRON PŘEJÍTÍ
OPUŠTĚN MUSÍŠ UŽ - CO KONAT NEDOKONÁŠ.

PAK VZPOMĚŇ, POUTNICE, ŽE KDOSI PŘEKROČIL
UŽ CEDRON PŘED TEBOU, ŽE KDOSI KRÁČEL DÁLE,
NEŽ TY BYS MOHLA DOJÍTÍ, NEŽ Z TEPLA ŽIL
JE K ZCHLADNUTÍ, JE K HROBU V CHLADNÉ SKÁLE...

O KAŽDOU NOC, O KAŽDÉ VELKONOCE BLÍŽ,
V POTOCÍCH VLASTI OMÝVÁŠ SVÉ ZKŘEHLÉ ÚDY,
CHTÍŤI NECHTÍŤI AŽ CHTĚNÍ VLASTNÍ NAUČÍŠ,
STROM ZDRČENÝ, ROSTOUCÍ S KŘÍŽEM Z TĚŽE PŮDY.

Jan Zahradníček

ÚSMĚV VYZÁDÁJDE PŘEKONÁNÍ GRVITACE

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

OD SLADKÉHO ŠEPOTU LÁSKY SE SVÝM BOHEM POD KŘÍŽEM SE DUŠE VRACÍ K JEHO UTRPENÍ.

Zjevil jsi mi, Pane, nesmírná muka, jež jsi viditelně jako člověk vytrpěl na dřevě kříže, jak bylo ztrýzněno tvé tělo a semknuto těsnými pouty tvé bolestné smrti. Jak však bylo pod křížem? Stál někdo pod ním, nebo byl tu někdo, koho

pohnula k srdečné lítosti tvá potupná smrt? Jak ses choval ve svých mukách k zarmoucené Matce?

Věčná Moudrost: Slyš smutné věci; ať pohnou tvým srdcem! Když jsem byl

bolestně rozpjat a když jsem tak před nimi v úzkostech a smrtelné hrůze visel, blížili se ke mně mnozí a velmi potupně na mne pokřikovali, potřásali posměšně hlavami. Vyhladili Mne úplně ze svého srdce, jako bych byl opovržený červ. Byl jsem však pevný a vroucně jsem za ně prosil svého milého Otce. Hle, já nevinný beránek, jsem byl postaven na roveň hříšníkům, a jeden z nich se Mi též posmíval. Druhý mne však vzýval, i přijal jsem ho ihned na milost a odpustil mu veškeré zločiny - a otevřel mu nebeský ráj. Slyš hroznou věc! Rozhlédl jsem se kolem a viděl, že jsem opuštěn od lidí. Přátelé, kteří Mne následovali, zůstali v ústraní, Moji milí učedníci se rozprchli. Tak obnažen jsem tu spočíval bez šatů. Byl jsem jako přemožený a

bezmocný. Nemilosrdně se Mnou nakládali - ale já jsem tiše mlčel jak beránek. Nevýslovný zármutek a strast Mě pojaly, ať jsem se obrátil. Pode Mnou stála bolestiplná Matka. Ve svém mateřském srdci trpěla vše, co trpělo Mé tělo. Hluboce dojata bylo tím Mé Srdce, poněvadž jsem dokonale porozuměl jejímu zármutku, sledoval jsem na její ztrhané rysy, slyše její vzdechy. Těšil jsem ji laskavě ve smrtelném rozloučení a odevzdal v synovské věrnosti svému milovanému učedníku, a jeho zas doporučil její mateřské kamkoliv věrnosti.

Služebník: Pane, kdo zde činit může něco jiného než vysílat vzdechy z hloubi duše a hořce plakat? ó, krásná má Moudrosti, jak mohli být vůči tobě, sladkému beránku, tak necitelní jako zuřiví lvi a hltaví vlci, že s tebou tak zacházeli? Och, kdybych tu tenkrát já ubohý služebník byl býval, abych mohl zastoupit všechny lidi, abych tu stál před svým Pánem, nebo abych se svým jediným Miláčkem též podstoupil hořkou smrt; anebo abych aspoň mohl obejmout v slzách a hoří duchovním náručím tvrdou skálu, aby pukla soustrastí a tak aby se i Mé krvácející srdce rozskočilo touhou po Miláčkovi!

Věčná Moudrost: Bylo to Mé odvěké ustanovení, abych v tu hodinu samotný vypil kalich všech muk za všechny lidi. Ale ty a všichni ostatní, kteří Mne chtějí následovat, zapřete sebe samé, vezměte na sebe vlastní kříž a pojd'te za mnou. Toto umírání je Mi tak milé, jako byste se mnou podstoupili hořkou smrt.

Služebník: Dobrý Pane, nauč mne, jak mám s tebou umírat a co je můj vlastní kříž, neboť vím, že nesmím už déle žít pro sebe, když Ty jsi pro mne umřel.

Věčná Moudrost: Snažíš-li se vždy to nejlepší konat, jak myslíš, a když se ti pak za to od lidí dostává posměchu a potupy a když na tebe tak zanevrou v srdci, že si o tobě myslí, že nemůžeš a nemáš odvahy k pomstě, totiž když tvému křesťanskému mlčení a tichosti podkládají pouze přirozené pohnutky: slabost a zbabělost, jsi však při tom stále pevný, neochvějný, a ještě za ně vroucně prosíš nebeského Otce a láskyplně, je před ním omlouváš, tenkrát pamatuj. kolikrát takto z lásky odumíráš sobě, tolikrát se v tobě obnovuje má smrt.

Žiješ-li čistě a nevinně, a jsou-li tvé dobré skutky tak skryty, že tě - ovšem ke tvé radosti - kladou na roveň hříšníkům, a když s radosti z celého srdce odpouštíš všem, kdo tě tupí anebo touží po smíření s tebou, všechny jejich urážky, jež jsi od nich zakusil, tak jako by se nikdy nic nestalo, a když jsi jim ještě k tomu nápomocen slovem i skutkem, aby ses podobal mně odpouštějícímu na kříži, stojíš opravdově ukřižován u svého Miláčka.

A když se zřekneš lásky, prospěchu i útěchy všech lidí, vyjma toho, co vyžaduje nejnutnější potřeba, nahrazuje tvé zřeknutí se všeho, ty veškeré, kteří mne v oné hodině opustili.

Když se tak odloučíš pro Mne ode všech svých přátel, jako by ti vůbec nenáleželi v tom všem, co by nás mohlo rozloučit, naleznu v tobě milovaného učedníka a bratra pod křížem, jenž mi pomáhá nést utrpení.

Velká svoboda tvého srdce odívá a kráší Mou nahotu. A když v každém protiventství, jehož se ti od bližního dostane, z lásky a pro Mne jsi jako bezbranný, a když tiše přijímáš jako mlčelivý beránek hněv lidí, ať je od kohokoliv a ať máš pravdu nebo ne, takže svými mírnými slovy a laskavou tváří přemáháš zlobu bližních, Podívej, tehdy je vystižen na tobě pravý obraz mé smrti. Ó, co slasti a zalíbení nacházím v sobě a nebeském Otci na člověku, jenž dosáhne této podobnosti!

Nuže, nos Mé hořké utrpení v útrokách svého srdce, ve svých modlitbách i pracích! Tak dosáhneš zármutku i věrnosti mé přecisté Matky i milovaného učedníka.

Služebník: Ó, milý Pane, má duše touží, abys vyryl do ní a do mého těla obraz své žalostné smrti, ať je mi to libo nebo ne, k své chvále a podle své nejdraší vůle! Zvlášť si též žádám, aby ses ještě vrátil k hrozným duševním mukám své zarmoucené Mateře a řekl mi, co dělala pod křížem.

Věčná Moudrost: Zeptej se na to jí samé.

O DŮSTOJNÉ CHVÁLE PŘECISTÉ KRÁLOVNY NEBESKÉ.

Ó hlubokosti bohatství a moudrosti a vědomosti Boží, jak nepochopitelné jsou tvé soudy a neznámé tvé cesty! Ó, jak podivuhodné míváš cesty, po nichž přivádíš zpět ubohé duše! Nač jsi myslil, anebo jak Ti bylo v tvé věčné nezměnitelnosti, když jsi tak vznešeně stvořil čistého, spanilého, velebného tvora, čistšího všech tvorů. Mohl jsi právem zvolat: Myslím myšlenky míru! Pane, ty sám ses odrážel v ní z hlubin své podstatné dobroty, v níž, jako v původ, zpět jsi uvedl všechny vytrysknuvší bytosti. Bůh zplodil věčné Slovo ve svaté

Panně, odlesk sebe samého, jenž všechno lidstvo zpět k němu přivedl. Ach, jak se mohl, věčný Otče, odvážit hříšný člověk přijít k tobě, kdy by tu nebylo jediné, vyvolené dítě, Věčná Moudrost, jež jsi nám dal za žebřík vedoucí k tobě? Jak by mohl mít ubohý hříšník tolik smělosti ukazovat před takovým jasem čistoty svou nečistotu, kdyby nebylo Matky všeho milosrdenství, kdyby se neutekl pod ochranu Matky veškerého milosrdenství? Tys, věčná Moudrosti, můj bratr, ale též můj Pán, jsi pravý člověk, ale též pravý Bůh a přísný soudce zločinů.

A proto, poněvadž nezměrná duševní muka napínají jako skřípec naše ubohé duše a nemůžeme se hnout ani sem ani tam, nezbyvá nám než obrátit usazený zrak k Tobě, vznešené královně nebeské. Proto buď pozdravena ode mne i ode všech hříšných kajících srdci, bleskotavé zrcadlo záře věčného Slunce, skrytý poklade nekonečného Božího milosrdenství! Vystupte, vznešení duchové, čisté duše. chvalte a velejte a oslavujte rozkošný ráj všech ctností a slastí, velkou Královnu, neboť nejsem toho hoden, ale by mi to pro svoji dobrotu dovolila. Vyvolený miláčku Boží, překrásný Trůne věčné Moudrosti, dovol mi, ubohému hříšníkovi též o svých nedostacích trochu s tebou pohovořit. Má duše padá před tebou s nejistým zrakem, s tváří politou studem a se sklopenýma očima. Ach, Matko milostí, tak často se mi zdá, že ani má ani jiná hříšná duše nepotřebuje u tebe dovolení nebo prostředníka, Tys vlastní prostřednice všech hříšníků. Čím hříšnější je duše, tím více se jí zdá, že má k tobě volný přístup, čím více přečinů jí tíží, tím spíše se vine k tobě. Proto volně pokroč vpřed, duše má! Stravuje-li tě velikost tvých nepravostí, naplní tě znovu její nevyčerpatelná laskavost Pročež, jediná útěcho všech hříšných srdcí, jediné útočiště provinilých, k níž se obrací mnohé vlhké oko, k níž vzdychá nejedno zraněné ubohé srdce, buď milostivou prostřednicí a usmiřitelkou mezi mnou a věčnou Moudrostí! Rozpomeň, rozpomeň se, dobrá, vzácná Královno, že k vůli nám hříšníkům máš veškerou svou důstojnost. Co tě učinilo Matkou Boží, archou, v níž sladce spočinula věčná Moudrost? Paní, to způsobily naše hříchy. Jak jinak bys mohla být jmenována Matkou milosrdenství než pro naši bídu a ubohost, jež potřebuje milosti a milosrdenství Naše chudoba tě obohatila, naše skvrny tě povýšily nade všechny čisté tvory.

Proto obrať ke mně ubohému oči svého milosrdenství, jež nikdy neodvrátilo tvé srdce od hříšníka nebo od člověka prahnoucího po útěše. Vezmi mne, Paní, ve svou ochranu, neboť v tobě je má útěcha a naděje! Co je duší, jež se odřekly Boha a nebe, a tak zapřely Boha, které ztratily důvěru v něho a smutně zůstaly od něho odloučeny - až se tebe zachytily! A ty jsi je vlídně přijala a svou milostí je zase zpět přivedla k milosti Boží. Kdo je takový hříšník, aťsi spáchal jakékoliv zločiny a rouhání, jemuž by nedodala myslí vzpomínka na Tebe? Jediná, vyvolená útěcho nás, ubohých hříšníků, nevýslovná dobrota Boží tě učinila tak dobrotivou ke všem hříšníkům, že musíme zatoužit po Tobě pro tvou překypující dobrotu. Podívej, když se ponoří v myšlenkách má duše do Tebe, já sá moje mysl a zdá se mi lehkým, že by až k ústům vyskočilo radostí v slzách

mé srdce, kdyby to bylo možné - Tvé jméno se rozplývá jako medový plást v mé duši. Nazývají tě Matkou, Královnou milosrdenství; ó, vlídná Matičko, laskavá královno nevyčerpatelného milosrdenství, jak slavné je tvé jméno! Jak hluboká je bytost, jejíž jméno je tak bohaté milostmi!

Zněla by tak sladce hudba strun v rozbouřeném srdci, jako tvé sladké jméno v kajícím srdci našem? Před tímto vznešeným jménem by se měly sklonit všechny hlavy a pokleknout veškerá kolena. Jak často jsi od nás zahнала nepřátelskou moc zlých duchů! Kolikrát jsi odvrátila spravedlnost rozhněvaného soudce! Kolikrát jsi nám vyprosila od něho milost a útěchu! Co máme na to říci my, ubozí hříšníci? Jak jí poděkujeme za tak velká dobrodiní? Všechny jazyky andělské, všichni čistí duchové a duše nebe, země a vše, co je v nich, nemohou dost vychválit její důstojnost, líbeznost, milostnost a nekonečnou vznešenost. A co po tom my, ubohá, hříšná srdce? Učiňme aspoň to, co můžeme, vzdejme jí dík a chválu! Její velká dobrota nehledí na nepatrnost dárku, nýbrž na čistotu vůle. Nezáleží, co darujeme, ale s jakým úmyslem a čistotou .

Ó, sladká Královno, jak se může tebou chlubit ženské pokolení, neboť - ač je věčně neblahá Eva, že požila ovoce, - buď tisíckrát pozdravena (druhá) Eva, jež nám podala sladký plod nebeský! Ať si nikdo nestěžuje na ztrátu ráje! Jeden jsme ztratili, a dvou nabyli. Není snad rájem Ona, v níž rostl plod věčného stromu, v níž byla všechna slast a radost uzavřena? Není snad rájem Onen, v němž mrtví znovu procitli, když požili z jeho plodů, z jehož rukou i nohou i z boku prýští živá zřídla, jež zavlažují celý okruh zemský, studně nevyčerpatelného milosrdenství, bezedné moudrosti, překypující sladkosti, vroucí lásky a zdroj věčného života? Vpravdě, milý Pane, kdo okusil tohoto ovoce, kdo se napil z těchto zřidel, ví dobře, že tyto dva ráje (Maria a její Syn) daleko převyšují ráj pozemský. / Bl. Jindřich Suzo O věčné Moudrosti 15, 16/

+++

Víte vy vůbec, kdo já jsem?

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCHOVNÍHO ŽIVOTA

CTIH.PATRIKA KUŽELY OP

LARCHER–MEYNARD Rozjímání o životě a ctnostech sv.Dominika

Z francouzštiny přel. Br. Patrik M. Kužela OP

9. úterek - Láska svatého Otce Dominika k Bohu

Je jako smrt mocné milování, silná jako pekla jest láska, žár její -jest žár ohně, plamenů. /Velepíseň 8, 6. /

1. Uvažujme, jak vroucí láskou miloval náš svatý Otec Boha. (Nikdy neměl jiného úmyslu ve svých skutcích, než co největší oslavu Boží, horoucně toužil, aby Pánu sloužil a oslavoval jej on sám i všichni ostatní lidé. Podle slov Ježíše Krista „z hojnosti srdce mluví ústa“ /Mat. 12, 34/. Není tedy divu, že ústa tohoto podivuhodného muže uměla mluvit jen o BOHU a s Bohem, když jeho duch byl skrz naskrz proniknut Boží láskou! Když se ho tázali, kde načerpal svou moudrost, odpovídá: „V knize lásky: ta stačí na výchovu vědce i kazatele. . . „ Zcela proměněn v Boha byl často do něho stržen přímo v žáru kontempace a při cestování bylo jeho zaměstnáním prožívat samotou utrpení rána Ježíše. A tehdy vzdychal a úpěl a svým průvodcům říkal: „Jděte napřed a zabývejte se naším Spasitelem!“ A k těmto známkám ohnivě lásky připočteme všechny hrdinské ctnosti, nejjistější známky lásky stravující jeho srdce a pochopíme, pokud jsme s to, prudkost těchto božských plamenů.

Kdyby pouhá jiskřička toho vznešeného ohně padla do našeho srdce, zanítla by v něm žár lásky, a pak by všechny naše myšlenky, všechny naše řeči, všechny naše skutky vydechovaly lásku a slyšeli bychom jako horlivá následovnice a horlivá dcera svatého Dominika, blahoslavená Štěpánka de Kvinzani hlas bez ustání se ozývající v našem srdci: Lásku, lásku!

A je tedy Bůh, ač je Boží SLOVO, Ježíš ukřižovaný předmětem našich tužeb, našich myšlenek i našich skutků. Z lásky k němu se snažme nejenom z celého srdce a ze všech sil vystříhat se hříchu a nevěrnosti, ale nadto trpělivě přijímat, ba radostně objímat vždycky kříže, které jeho otcovská prozřetelnost uzná za dobré nám poslat. Z lásky k němu se snažme nejenom z celého srdce a ze všech sil vystříhat se hříchu a neučme se zříkat dobrovolně a ochotně každého uspokojení, útěchy a záliby, které by nás mohly od Pána vzdálit nebo sebeméně zpomalit náš postup na cestě dokonalosti.

„Prosím tě, Pane Ježíši, učiň, ať mě síla tvé lásky, která je jako med a mléko, celého pohltí a vzdali ode všeho pozemského, ať umírám láskou k tvé lásce, jako ty jsi ráčil umřít láskou k mé lásce na dřevěném kříži. „ / Sv. Tomáš. /

2. Nejjistější a nejprostší důkaz veliké lásky je toužit trpět ještě více než trpíš pro toho, koho miluješ. A kdo v té věci kdy předčil našeho svatého Otce? Bez počtu jsou útrapy, které zakusil při svém apoštolátu a které si sám zjednal sebetřpy: kolikrát se proti němu spikli a pronásledovali ho kacíři! Kolikrát hledá příležitost vylít svou krev z lásky k Ježíši!“ Dychtil po mučednictví jako

Žíznivý jelen po studánce živé vody“ /hodinky na sv. Dominika/. Kacíři se ho ptali, co by si byl počal, kdyby jim byl padl do rukou. Odpověděl: „Byl bych vás prosil, abyste mi neubrali život rázem, ale abyste mi utínali kousek po kousku. A pak abyste mi dali ty kusy před oči a nakonec abyste mi vyloupali oči a nechali mne polomrtvého ležet v kaluži krve či dorazili mne podle libosti. „Tak dovedlo srdce nenasytné utrpením dospět ještě dále, než kam došla vynalézavost samých ukrutníků. Nedivme se tedy, když Bůh zjevil prorockým světlej svaté, Gertrudě slávu, jaké požívá v nebi náš svatý patriarcha. Zjevil jí zároveň, že jí dosáhl žhavostí svých tužeb.“ /Život svaté Gertrudy. /

Duše, která není odhodlána obejmout všechny kříže, nemá ani potuchy o čisté lásce k Bohu. Dokonalá láska vyhání bázeň, a to nejen tak, že činí duši velkomyslnou ve zkouškách, nýbrž nadto ji učí radovat se v souženích. Náš svatý Otec si zpíval uprostřed nástrah, chystaných mu na všech stranách a z tváře mu neustále zářil lahodný jas, ač trpěl sebevíce zlobou lidí nebo čímkoli jiným. Blíží se naše láska k Bohu téhle jeho? Dost možná, že máme leckdy hnutí smyslového citu, jako bychom byli ochotni ke všemu možnému pro Boha. Ale když kříž skutečně přijde odstrkujeme jej, a když nám Ježíš nahne svůj kalich, ucukneme rty. Nikoliv, to ještě nemilujeme doopravdy.

Uctívejme dnes 4. tajemství bolestného růžence, nesení kříže, a prosme na přímluvu přesvatých ran Páně a sv.Dominika o horoucí lásku k Bohu.

Zdálo by se, že k docílení daru kontemplace budou pro nás zapotřebí přísná až drastická kajičná opatření, jaká konali bl.Jindřich Suso nebo svatá Růžena z Limy. Nám to však všechno usnadňují okolní donucovací režimy, které jsou zkaženým ovocem dosavadní ideologie, provázené rozsáhlou mediální masáží ve smyslu do krajnosti vyostřené nenávisti k Rusku a Číně a strašení válkou.

+++

